

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinnelozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Maeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zender Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwkje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Klein Oorlog; 234. De Hieldood van Anneessens; 235. De Wandelend Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 289

A. Hans

Beschaamd om Moeder

Beschaamd om Moeder.

I.

Vrouw Barbels verwachtte haar dochter. Betsy was op een kantoor in de stad. Ze had van haar ouders lang naar school mogen gaan. Toen haar vader stierf, moest ze voor moeder den kost helpen verdienen. Er waren nog twee jongere kinderen.

Betsy kreeg een betrekking in het dorp bij den notaris. Maar na eenige maanden zei ze, dat de notaris veel te slecht betaalde. Ze kon meer verdienen in de stad.

Vrouw Barbels betoogde, dat ze in de stad dan toch een kamer zou moeten huren en alles duur koopen. Wat baatte dan een hooger loon.

Hier op het dorp leefde Betsy met het gezin mee.

En moeder zou haar zoo missen 's avonds.

Maar het hielp niet. Betsy dreef haar zin door. Ze was nu al een paar maanden in de stad. Voor 't eerst kwam ze nu eens naar huis. En in spanning verwachtte moeder haar.

Vrouw Barbels zag, dat de burens samen liepen en druk praatten. Bijna tegelijkertijd kwam Betsy binnen. Ze was een heele dame geworden.

— Dag moeder, groette ze.

En Betsy kustte haar moeder.

— Wat akelige menschen hier in de straat, vervolgde ze. Lomp en dom...

— O, was het over u, dat ze zoo spraken?

— Ja, omdat ik nu niet meer gekleed ga, als hier op het dorp. 'k Ben blij, dat ik weg ben. Ja, ja, heel blij. 'k Zou met zulk volk niet meer overeen kunnen komen.

Blij, dat ze weg was. Het deed moeder pijn, dit te hooren. Zei het eigen huis dan niets meer? Was Betsy niet verheugd er weer eens terug te zijn?

Maar al gauw merkte vrouw Barbels, dat haar dochter heel veel veranderd was.

— Betsy, zei ze, ik begrijp, dat ge in de stad anders gekleed gaat dan hier. Maar zijt ge toch niet wat te opzichtig?

— O, begint ge ook al, moeder! snauwde

Betsy. Wees nu toch wijzer dan die akelige menschen! Ze moeten me in de stad zeker een boerin noemen.

Ja, Betsy was veel veranderd. Ze scheen niet meer om vroegere vriendinnen te geven. Ze praatte over de genoegens van de stad.

Toen haar broertje en zusje uit school kwamen, merkte ze op, dat ze te armoedig gekleed waren. Ze was niet recht vriendelijk.

Tegen den avond vertrok ze weer. Ze stond al gekleed, toen moeder nog aarzelend vroeg:

— Betsy, hebt ge niet wat geld voor mij meegebracht?

Betsy had nog nooit wat van haar loon gestuurd.

— Moeder, ge begrijpt toch wel, dat ik me eerst moest inspannen naar de stadsche mode, antwoordde de dochter bitsig. Ik kan daar niet gekleed gaan als hier.

— Maar kind, ik kan met wasschen en strijken niet genoeg verdienen. Als ik het niet hard noodig had, zou ik het u niet vragen.

— Ik zal gauw wat sturen. Maak u niet ongerust. Tot ziens, moeder!

En toen Betsy vertrokken was, weende vrouw Barbels 't Was niet om het geld... Maar ze had het gevoel of ze haar oudste dochter verloor...

Weer was een maand voorbij. Vrouw Barbels had van Betsy geen geld ontvangen. Nu en dan kwam er een kort briefje.

Eindelijk besloot ze zelf eens naar de stad te gaan, om met Betsy te praten. Ze bracht de jongste kinderen bij een buurvrouw. 't Was een paar uur rijden met de stoomtram. Betsy had elken Zondag naar huis kunnen komen, maar ze scheen liever in de stad te blijven.

Vrouw Barbels wist waar Betsy's kantoor stond. Om half twaalf stond ze er al te wachten. Eindelijk kwam het personeel buiten.

Vrouw Barbels zag haar dochter. Lachend trad Betsy buiten. Moeder stapte op haar toe.

Betsy was bij vriendinnen. Ze bemerkte moeder, die eenvoudig gekleed was met een kapmantel en een zwart mutsje.

Betsy schrok, wendde haastig 't gelaat af en stapte met haar vriendinnen mee. Ze was beschaamd om moeder en deed af ze haar niet kende.

Vrouw Barbels bleef ontsteld staan. De tranen sprongen haar in de oogen. 't Was of iemand een mes in haar hart stak.

Ze moest even tegen den muur leunen.

Zou ze maar niet terug keeren naar huis!

Neen, ze wilde Betsy spreken. En misschien had deze haar niet gezien... Ze wenschte het, omdat het anders zoo vreeselijk was. Een kind, dat zich voor moeder schaamde, omdat moeder eenvoudig was!

Vrouw Barbels wist ook, waar Betsy's kamer was. Langzaam ging ze er heen.

Haar dochter was al thuis.

— Moeder, ge moet nooit meer naar het kantoor komen, zei ze bits.

— Ge hebt me dus gezien, kind?

— O, ja... Maar ze behoeven op het kantoor niet te weten, dat ik van arme familie ben.

— En zijn al die meisjes dan rijk?

— Moeder, ge kunt dat niet begrijpen. De stad is anders dan het dorp.

— Ja, dat merk ik, kind... Maar u schamen om uw moeder... dat is erg!

Vrouw Barbels sprak dan over den toestand thuis. Betsy was toch naar de stad gegaan, om meer te verdienen en meer aan moeder te kunnen geven.

— 't Is niet voor mij, kind, maar voor uw broertje en zusje...

— Ik heb mijn geld hier nodig... maar ik zal al gauw opslag krijgen... en dan stuur ik regelmatig.

— Ge waart dan toch beter bij den notaris...

— Om altijd aan 't zelfde loon te blijven en op dat akelig dorp! Neen, moeder! Dank u!

Treurig ging vrouw Barbels naar huis...

III.

Weer was een maand voorbij en Betsy had nog geen geld gestuurd. Ze schreef zelden meer. En vrouw Barbels had veel verdriet. Dikwijls zat ze te weenen.

Op een morgen kwam er een brief. En vrouw Barbels las:

Madam,

Uw dochter ligt hier ziek op de kamer. Ik kan ze niet oppassen. Als ge zelf niet komt, moet ik ze naar het hospitaal laten brengen...

Zoo schreef de kostvrouw, en vrouw Barbels schrok hevig. Ze aarzelde geen oogenblik. Ze zou dadelijk naar de stad gaan. Ze sprak met een buurvrouw af, dat deze de kinderen in huis zou nemen.

Vrouw Barbels begreep, dat ze geld nodig had. Ze nam een gouden ring, een herinnering

aan haar moeder. Ze zou dien in de stad verkopen. O, ze wilde alles doen voor Betsy.

Ze vond haar dochter ernstig ziek. Betsy had een longontsteking. Ze lag met zware koorts.

— O, moeder! snikte ze.

En vrouw Barbels kuste haar.

— Lieve!ing, hier ben ik, om voor u te zorgen...

Méér dan een week verpleegde ze Betsy. Ze at zelf weinig om geld uit te sparen. Ze sluimerde slechts een paar uur 's nachts. En bij de minste beweging van de zieke, was ze op.

Betsy genas. En eindelijk mocht ze naar huis, om daar verder te herstellen.

Wat voelde ze zich gelukkig; toen ze in haar oud bed lag.

— Moeder, zei ze, ik ben slecht geweest... O, hadt ge nu eens moeten doen, als ik...

— Wat bedoelt ge?

— Mij niet meer willen kennen!

— Maar kind toch... Daar praten we niet meer over.

— In plaats van u geld te zenden, heb ik u geld gekost.

— Dat is niets...

— Ik gaf geld uit voor kleeren, aan kinema en feestjes. Maar moeder, 't zal veranderen.

— Daar ben ik gelukkig om, kind...

Na haar herstel, wilde de notaris Betsy terug nemen. Betsy had nu zoo gevoeld, wat de liefde van een moeder is.

O, zeker, men mag van 't dorp naar de stad gaan, om er zijn lot te verbeteren. Maar het was hier Betsy's plicht op het dorp te blijven, tot de omstandigheden van het gezin verbeterd waren. De andere kinderen werden immers grooter.

En dat begreep Betsy nu...

En als ze later bedacht, dat ze eens beschaamd was geweest om moeder, wel dan schaamde ze zich over zich zelf.

Op de Amerikaansche vlakte.

Ruim zestig jaar geleden, leefde op een hoeve in New-Hampshire (een van de Vereenigde-Staten van Noord-Amerika), boer Bassett. Hij had een groot gezin; stevige knapen en meisjes maakten het druk in zijn huis. Zij waren arm aan geld, maar verdienden hun voedsel op den akker.

November was in 't land; schuren en spinde en kelder waren gevuld met de vruchten van den harden arbeid gedurende den Zomer. De ruime keuken was thans een gezellig verblijf. Onder de breede schouw knapte een heerlijk vuurtje; tegen de muren hingen slingers gedroogde appelen en maïs en risten uien. De balken prijkten met vaste hespen en wildbraad. In die dagen waren er nog een menigte herten in de uitgestrekte wouden en hadden de jagers niet klagen. 't Rook er lekker: boven het vuur hingen dampende ketels en in de roode asch stonden koperen pannen te borrelen.

Moeder was nog maar alleen op, en ze speelde even met het jongste meisje, dat in haar beddeke wakker was geworden.

Maar moeder had het druk vandaag. Er moest veel gebraden, gekookt en gebakken worden. Want morgen was het Dankdag. Dan werd er door heel Amerika feest gevierd en dankte men God voor den oogst.

Boer Bassett stond ook op en ging naar den stal. En weldra verschenen de jongens en de meisjes, want het was een groot gezin.

De dochters zouden moeder helpen bij 't braden en koken.

Morgen feestdag... ieder was vroolijk...

En na 't ontbijt ging men aan 't werk. 't Was een gerammel met potten en pannen.

Tilly, het oudste meisje, een kind van veertien jaar, met roode wangen en donkere oogen, raspte de notenmuskaat. Prue deed haar best met het hakmes en twee zusjes sneden de appels in schijfjes, tot hun kleine bruine armpjes pijn deden, want ieder had zijn taak.

— 't Is toch maar heerlijk te mogen zorgen voor den dankdag. Het spijt mij dat grootmoeder ziek is, zoodat wij niet, als anders op dezen dag naar haar kunnen gaan; maar ik vind het toch wel prettig hier alles te mogen klaar maken; gij ook niet, meisjes? vroeg Tilly, terwijl zij even ophield met raspen.

— 't Zal nog al stil zijn, zoo onder ons eigen. Ik zie graag alle neven en nichten en ooms en tantes; dan kunnen wij spelletjes doen en liedjes zingen, sprak een ander.

— Kom, meisjes, maak wat voort, dat uw taak gedaan is; dan kunnen wij na het eten den boel opruimen, zoodra ik mijn brood in den oven heb, riep vrouw Bassett.

— Daar komt iemand hard den heuvel afhol-len! Ik denk dat het Gid Hopkins is. Vader heeft hem twaalf appelsienen laten meebrengen als zij niet te duur waren! schreeuwden Sol en Seth, de jongens, terwijl zij naar de deur vlogen.

De meisjes watertandden bij de gedachte aan die ongewone lekkernij.

Doch hen wachtte een groote teleurstelling, want het was Gid niet met de lekkere vrucht. Het was een vreemde man; hij sprong van zijn paard en liep terstond naar boer Bassett, die bij het hek stond. Hij zei maar een paar woorden, maar die deden het gelaat van den boer zóó betrekken, dat zijn vrouw dadelijk begreep, dat er slechte tijding was.

Onder het roepen van: « Moeder is erger; dat begrijp ik al! » liep ze naar buiten, zonder er aan te denken dat haar armen vol meel zaten en dat de oven op het belangrijkste baksel wachtte.

De man vertelde dat de oude Chadwick, daar

ginds te Keene, hem had aangeroepen toen hij voorbijging en hem gevraagd had of hij vrouw Basset wilde vertellen, dat haar moeder zoo goed als op sterven lag en zij vandaag nog moest overkomen. Bijzonderheden wist hij niet en toen hij zijn boodschap had overgebracht reed hij weer weg, want hij was bang, dat het zou beginnen te sneeuwen.

— Wij moeten dadelijk gaan, Eldad. Span maar in; ik ben dadelijk klaar, zei vrouw Basset.

Met een paar woorden had zij haar kinderen op de hoogte gebracht en zij lieten hun werk staan om te helpen. Zij waren bedroefd omdat grootmoeder zoo ziek was en hadden tevens spijt omdat er nu van het feest niets terecht zou komen.

— 't Spijt mij ook erg, lievelingen, zei moeder. Maar niemand kan het helpen. Ik zou nu toch geen feest kunnen vieren. Maar als grootmoeder spoedig weer zoo goed mocht worden, als zij vroeger was, dan hebben wij een reden te meer voor een dankdag, en dan zal ik een feestmaal inrichten, dat ge er lang van spreken zult.

Moeder zette haar grooten bruinen zijden hoed op en snikte bij de gedachte aan haar oude moeder, die hem voor haar gemaakt had.

De kinderen ware nijverig in de weer om te

helpen; de een bracht een voetekleed, de ander den koperen vuurpot en de slede. Grootmoeder woonde wel twintig mijlen ver en in die streken was geen spoorweg.

Weldra stond de oude gele slede vóór de deur. Er lag al sneeuw, maar men verwachtte er nog.

— Zorg goed voor het vee, Eph, en voor het vuur en licht, want er is storm op handen, en ik hoop dat noch de kinderen en de dieren iets overkomt, zei Basset, terwijl hij de kraag van zijn zware jas opzette en zijn blauwe wanten aantrok.

— Tilly, leg van avond nog een deken op de bedden, zei moeder; de wind staat juist op de slaapkamer. Eet van middag boonen en pas op dat de jongens niet aan de vleeschpastei komen; zij zouden ziek worden. Zoodra ik van grootmoeder weg kan, kom ik terug. Vader komt in elk geval morgen thuis; wees dan zoet en gehoorzaam. Ik laat alles aan u over; gedraag u dus verstandig en laat er niets gebeuren terwijl ik van huis ben.

— Ja, moeder! Goên dag! Goên dag! riepen de kinderen, toen vrouw Basset in de sleê was gestapt en wegreed onder het geven van allerle: wenken en vermaningen.

Eph, de oudste jongen van zestien jaar, trok

dadelijk zijn groote laarzen aan, gaf zich het voorkomen van een man van gewicht en keek allen met den blik van een echten huisvader aan. Tilly hing haar moeders bos met sleutels op zij, stroopte haar mouwen op en begon de jongere meisjes te verbieden.

Zij hadden meiden noch knechten, want de dochters hielpen vrouw Bassett bij den arbeid en de kloeke jongens waren vaders rechterhand.

De enkele vlokken, die den boer slecht weer hadden doen voorspellen, bleken weldra de voorboden van een sneeuwstorm. De wind gierde hevig, want daar tusschen de heuvels begon de winter vroeger en duurde lang. Maar de kinderen waren druk bezig, vroolijk en welgemoed. Ze zaten in huis lekker warm; hun deerde de storm evenmin als de warrelende sneeuwvlokken.

Tilly zorgde dat het eten goed was en toen zij gedaan hadden gingen de twee oudste meisjes zitten spinnen, want in de keuken stonden de groote en kleine spinnewielen en mandjes vlas om garen van te spinnen voor het breiwerk gedurende den Winter.

Eph stookte het vuur lekker op en lette op de kleine jongens, die bij den haard bezig waren een schuitje te maken. Bose, de groote, gevlekte bulhond, lag op een ruige mat zich behaaglijk te

koesteren. 't Was een aardig tafereeltje, die gezonde jongens en meisjes in hun kleeren, waarvan de stof thuis was geweven, met hun eenvoudig speelgoed en aan hun boerenarbeid bezig.

Tilly en Prue zongen, terwijl zij de groote spinnewielen lieten snorren en de glad gesponnen draden door hare handen lieten gaan. De kleine meisjes babbelden als eksters tegen haar poppen. De jongens lachten luid om Eph's grappen, stoeiden met Bose en sprongen over hem heen. Zoo verliep de namiddag vroolijk en prettig.

Tegen het vallen van den avond gingen de jongens het vee voeren, haalden hout binnen en sloten de deur. Op de eenzaam gelegen hoeve kwam na zonsondergang zelden bezoek. De meisjes zetten den eenvoudigen avondmaaltijd gereed, roggebrood met melk, gebakken appels en spekpannekoeken. Daarop gingen zij rondom den haard zitten, de meisjes met hun breiwerk, de jongens met boeken en spelletjes, want Eph hield van lezen en Sol en Seth speelden gaarne op het dambord.

Toen de klok achter de deur negen uur had geslagen, bracht Tilly de kinderen te bed onder de dekens, en nadat zij ze allen had goeden nacht gekust, zooals moeder placht te doen,

ging zij zelve ook ter ruste en stoorde zich niet aan den storm.

Als begreep hij dat ditmaal bijzondere waakzaamheid noodig was, had de oude Bose zich te slapen gelegd op de mat vóór de deur, zoodat poes de warme plekjes bij den haard voor zich alleen had. Als een wandelaar, op het late uur van middernacht voorbij komende, naar binnen had gekeken, zou hij gezien hebben dat het vuur nog gloeide aan den haard en dat de kat naast het spinnewiel tegen den gloed zat te knipoo-gen.

Toen zij als vroege vogels wakker werden, sneeuwde het nog, maar de kleine familie Bassett sprong het bed uit. Zij stootten het ijs stuk in hun waterkan en gingen naar buiten met blozende wangen als winterappels, nadat zij zich frisch gewasschen hadden en in een oogwenk waren aangekleed.

Eph ging dadelijk naar den stal en Tilly had spoedig een grooten ketel maïssoep klaar, die met wat melk, warm van de koe, het gezonde ontbijt vormde voor de zeven flinke kinderen.

— Nu gezorgd voor het middageten, sprak Tilly, toen het gerammel van lepels ophield en de steenen kroezen ledig waren.

Er stond nu zooveel klaar voor het feestmaal, dat men vandaag had moeten houden.

— We kunnen het niet laten bederven, zei Tilly. Wij kunnen den kalkoen ook braden, de taartjes bakken en de podding maken.

— O, ja, meende Prue.

En moedig stelden ze zich aan 't werk. Ze stonden wel dikwijls verlegen, maar dan handelden ze naar hun beste weten. En het rook heerlijk in de keuken.

De kinderen speelden in de andere kamer. De jongens waren in den stal bezig.

Zoo verliep een deel van den dag.

Het sneeuwen hield op en even scheen de zon.

De roode sleedjes werden naar buiten gebracht, ronde hoeden en oude petten werden opgezet, roode mantels werden omgeslagen, en schoenen aangetrokken. De jongste kinderen vermaakten zich in de sneeuw.

Eph ging met zijn viool naar de mooie kamer en zaagde er naar 's harten lust, terwijl de meisjes, na een poosje gerust te hebben, de tafel begonnen te dekken en alles gereed te zetten, zoodat zij het eten maar voor het opdragen hadden, als vader kwam.

— Ziet het er niet keurig uit? vroeg Prue.

— Erg gezellig; bepaald. Ik wou, dat moeder eens zien kon hoe knap wij dat klaar hebben gekregen, antwoordde Tilly.

Maar een luid rumoer deed de meisjes plots schrikken.

Ze liepen naar het venster.

De korte achtermiddag was zóó haastig omgevlogen, dat de schemeravond aangekomen was eer zij er aan dachten.

Toen zij nu bij de vallende duisternis naar buiten keken, zagen zij daar vier kleine, huilende kinderen, die tegelijk schreeuwden en gilden:

— De beer! De beer! Eph, uw geweer! Daar is hij; daar is hij!

Eph had zijn viool neergegooid en zijn geweer van den muur genomen.

— Wij hoorden buiten een gebrul, begon Sol met een paar oogen, zoo groot als een schoteltje.

— Ik zag hem het eerst, snikte Seth.

— Een vreeselijk, groot en ruig beest, zei een zusje met bevende stem, terwijl zij tegen Tilly aandrong. Zijn groote klauwen hadden ons bijna beetgepakt, en ik ben zoo geschrokken, dat ik haast niet loopen kan.

— Wij liepen wat wij loopen konden, en hij kwam brommende achter ons aan. Hij heeft een schrikkelijken honger, en hij zal ons allen opeten als hij ons krijgen kan, hijgde Sol, en hij keek rond naar een veilige wijkplaats.

— Och, Eph, laat hij ons niet opeten, schreeuwden de beide kleine meisjes, en zij vlogen de trap op, om zich onder het bed van moeder te verbergen.

— Wees maar niet benauwd, kleine wezel-tjes, zei Eph. Ik zal hem neerschieten, zoodra hij nader komt. Uit den weg!

Hij schoof het raam op om goed te kunnen mikken.

— Daar is hij! Vuur! Pas op dat ge niet mist! riep Seth.

Ijlings volgde hij Sol, die boven op een kas was geklommen als een uitstekende plek, om van daar het gevecht te kunnen gadeslaan.

— Het leelijk beest is van den honger nader gekomen. Hoor hem eens brullen! kloeg Prue.

— Wees maar niet bang, zei haar oudste broer. Ik zal hem niet missen. Laat hem maar dichter komen.

— Als hij met zijn klauwen de ruiten kapot slaat!

— Zoo dicht laat ik hem niet naderen.

Al de anderen zwegen van angst, en beefden in hun schuilplaats.

Maar Tilly bleef moedig bij het open venster staan, gereed om de helpende hand uit te steken, als de vijand Eph te sterk zou blijken.

Allen hadden wel eens een beer gezien, maar

nog nooit van zóó dichtbij en zelfs de dappere Eph moest bekennen dat het logge bruine dier, dat langzaam op de deur aanstapte, van een bijzonder reusachtig soort was. Hij deed een angstwekkend gebrul hooren; nu en dan stond hij stil als om te rusten.

— Neem de bijl, Tilly, en als ik missen mocht, houd u dan gereed om hem een slag te geven, terwijl ik weer laad, zei Eph.

Tilly haalde de bijl en stond weer naast haar broeder, op het oogenblik dat de beer zoo dichtbij was, dat hij gevaarlijk kon worden. Hij stond op zijn achterste pooten en snoof naar het scheen met welbehagen de aangename geuren op, die uit het venster kwamen.

— Geef vuur, Eph! riep Tilly moedig.

— Wacht, tot hij weer overeind staat. Ik heb hem dan beter onder schot, antwoordde Eph.

Maar toen gebeurde er iets wonderlijks, en alen die het zagen stonden verbaasd te kijken. Want eensklaps riep de beer:

— Niet schieten!

— 't Is Gid Hopkins, die ons wilde foppen! riep Eph, erg teleurgesteld over het verlies van zijn prooi, want die sterke jongens hielden veel van de jacht en beroemden zich over het aantal wilde dieren, die ze in een jaar neerschoten.

Gid was de buurjongen die de appelsienen uit de stad moest meebrengen.

— O, Gid, hoe kunt ge ons zoo bang maken, zei Tilly.

Een van de ruige voorpooten van den beer hield haar vast. Met den anderen haalde hij een dozijn appelsienen uit een der diepe zakken van zijn jas van buffelhuid. Als kogels wierp hij ze de keuken in en mikte zoo juist, dat Eph bukte, Prue gilde en Sol en Seth veel vroolijker naar beneden kwamen, dan zij op de kas geklommen waren.

— Ik werd door een sneeuwbus overvallen en mijn oud paard ging naar huis, terwijl ik uit de sleê in een hoop sneeuw was gevallen. Ik had mijn buffelhuid aangetrokken en toen ik aankwam zag ik de kinderen buiten spelen. Ik wilde ze een beetje bang maken, maar zij liepen weg als patrijzen en ik besloot de grap vol te houden en te gaan zien hoe Eph zich met zulk gezelschap hield.

— Dat is flauw, Gid, zei Tilly.

— Ik stond juist klaar om u een pilletje te slikken te geven, vriendje, antwoordde Eph. Maar kom, blijf met ons eten. Prue en Tilly hebben alles zelf klaar gemaakt en vader zal wel gauw thuis komen.

— Dat kan ik niet, in geen geval. Men zou thuis denken dat mij een ongeluk is overkomen, als ik niet thuis komt, terwijl het paard en de le

dige sleê terug waren. Ik heb mijn boodschap gedaan en plezier van mijn grap gehad.

— En de kleinen zoo bang maken, zei Tilly verwijtend.

— Toe, toe, hier op de Amerikaansche vlakten mogen ze zoo flauw niet opgekweekt worden. Ge kunt immers een echten beer ontmoeten ook. Maar ik schrok zelf toen ik het geweer door het raam zag.

— Toe, toe, plaagde Tilly, hier op de Amerikaansche vlakten moogt ge zoo flauw niet zijn. Ge kunt immers een Indiaan ontmoeten, die u echt wil neerschieten.

— De Indianen zijn nu gelukkig ver van hier. Nu ik beken, dat ik het wat ver gedreven heb, hernam Gid.

Hij hoorde, waarom vader en moeder weg waren.

— Ik zou gaarne blijven, maar dan waren ze thuis te ongerust, sprak hij, en hij vertrok.

— O, de kalkoen is aan den eenen kant verbrand, het water heeft overgekookt en de gebakjes die ik in een te warmen oven heb gezet, zijn verschroeid, knorde Tilly toen haar angst voorbij was, en zij weer aan haar maaltijd dacht.

— Wel, dat kan ik niet helpen. Ik kon toch niet aan allerlei zaken denken, toen ik elk oogenblik verwachtte dat ik zelf zou worden opgegeten, niet waar? sprak Prue.

Tilly begon te lachen, allen lachten mede en dus was de vroolijkheid hersteld.

De jongsten werden met een appelcien gepaaid, waaraan ieder op zijn beurt likte, terwijl hij van hand tot hand ging.

Intusschentijd zetten de oudste meisjes het eten op. Zij waren juist bezig om den pudding uit den zak te doen, toen iemand riep:

— Daar is vader!

— Hij brengt menschen mede, zoo klonk het.

— Een heele troep! Ik zie twee groote sleden voll' schreeuwde Seth, in de duisternis naar buiten turende.

— 't Lijkt wel een optocht. Misschien is grootmoeder dood en komen zij haar hier begraven, zei Sol op plechtigen toon.

— Wel neen, ik hoor ze lachen, sprak Tilly.

— Ik zie tante Cinthy en nicht Hetty... en daar zijn Mozes en Amos. Ik geloof dat vader ze allen meebrengt om hier een prettigen avond te hebben, riep Prue, toen zij het eene bekende gezicht na het andere herkende.

— Wel, wat ben ik blij dat er eten is; ik hoop maar dat alles goed is uitgevallen! riep Tilly.

En allen sprongen van plezier en de kleine jongens schreeuwden:

— Hoera voor vader! Hoera voor den dankdag!

De welkomstgroet werd even hartelijk beantwoord en achtereenvolgens kwamen vader, moeder, tantes, nichten, neven binnen, allen even vroolijk en niet weinig verrast dat zulk een feestelijke ontvangst hen wachtte.

— Is grootmoeder al dood? vroeg de kleinste.

— Neen, lieve, Goddank niet. Alles was een vergissing van den ouden Chadwick. Hij is zoo doof als een kwartel. Toen vrouw Brooks hem vertelde, dat grootmoeder bijna geheel hersteld was en gaarne had dat ik vandaag kwam, verstond hij de boodschap geheel verkeerd. Hij deelde aan den eersten den besten, die zijn en ons huis voorbijging, het bericht mede, dat grootmoeder op sterven lag. Grootmoeder zat op en 't speet haar erg dat ge niet allen waart meegekomen.

— En om u een feestje te bezorgen, nam uw vader ons allen mede om den avond hier door te brengen, en wij zullen 't hier wat goed hebben, te oordeelen naar hetgeen hier voor ons staat, zei tante Cinthy.

't Eten was wel niet zoo goed, als moeder het bereidde, maar 't werd toch een vroolijk feest.

(Naar L. Alcott).

EINDE.

ALICE AYRES.

We verplaatsen ons in gedachten naar Londen.

Zekeren nacht van 't jaar 1885 klonk in een straat der wereldstad de alarmkreet: brand! Een oliewinkel was een prooi der vlammen, die snel om zich heen grepen, door de ramen naar buiten sloegen en den hemel kleurden met hun vreeselijken gloed.

Op een bovenkamer sliepen drie kinderen en de dienstmaagd Alice Ayres.

Alice werd wakker, hoorde 't geknetter, 't gekraak, 't geschreeuw in de straat, zag den weerschijn van 't vuur en begreep onmiddellijk het dreigend gevaar.

Ze trok snel het venster open... Rook sloeg naar binnen, vonken spatten op, maar het meisje behield haar tegenwoordigheid van geest, rukte een matras van haar bed, sleepte die naar het raam en wierp ze op straat. Maar Alice dacht er nog niet aan zich zelf te redden.

De kinderen, onbewust van 't gevaar, sliepen rustig Alice wekte ze niet.

Ze nam het jongste en droeg het naar 't venster... De rook verblindde haaar...

Kalm nu, kalm... want het arme wicht moest op de matras vallen.

Alice wacht een stonde... de rook dwarrelde even bezijden het raam... het meisje zag het kussen... en liet haren kostbaren last vallen.

Het kind was ongedeerd, behulpzame handen namen het op en droegen het weg. Zoo werden ook de twee andere kleinen gered...

Nu stond Alice alleen vóór 't venster.

— Spring! klonk het uit de menigte.

Maar het volk vermoedde niet dat de nederige dienstmaagd vreeselijk had moeten worstelen tegen den rook. Haar hoofd duizelde nu... 't Werd donker vóór haar oogen.

Toch kon Alice nog op de vensterbank klimmen. Helaas! op die laatste, beslissende stonde, nu ze haar sprong meten moest, verloor ze 't bewustzijn en de redster van drie kinderen stortte op de keien.

Honderden kreten versmolten tot één angstgil.

Brandweermannen snelden toe, hieven de arme dienstmaagd op...

Stervend werd Alice naar Guy's hospitaal gevoerd. Daar wiesch men haar gelaat, dat zwart zag van den rook, nu doodelijk bleek. Een dok-

ter verbond de wonden, maar schudde bedenkelijk 't hoofd.

Neen, er was geen hoop meer! Met haar dood kocht Alice Ayes 't leven van drie kinderen. De kleinen waren onder haar hoede gesteld. Zij diende niet alleen om loon, ze kende haar plicht en aarzelde niet dezen te vervullen. Zij had op de matras kunnen springen, toen de rook haar bewustzijn nog niet had verduisterd... maar die gedachte kwam wellicht zelfs niet bij haar op.

Alice was een stille in den lande.

Wie kende de dienstmeid uit den oliewinkel, wie lette op Alice Ayres?...

Maar wie nu het lijk zag in Guy's hospitaal, ontblootte eerbiedig 't hoofd... Wie bloemen spreidde op 't doodslaken, deed het met diepe ontroering... En bij het graf van Alice Ayres werden oprechte tranen geschreid door vreemden.

En ook onze jongens en meisjes moeten dien naam onthouden, den naam eener nederige en toch zoo groote heldin.

SARAH HODGEMAN.

Op een afgelegen vlakte van North Billerica, in Noord-Amerika, staat eenzaam bij de spoorbaan een groote zerksteen, waarop men nog duidelijk een Engelsch opschrift lezen kan, dat vertaald aldus luidt:

Opgericht ter nagedachtenis van, en om de plaats aan te duiden waar

Asa Trost

Asa Trost Jr.

Levi Trost

Eleazar Tarmer

Sarah Hodgeman

Samuel E. Batcheller

begraven werden, die van de pokken stierven.

Augustus 1811.

Het landbouwersgezin Trost woonde op de vlakte van Bellerica. In den zomer van 1811 werden alle leden van het gezin en twee gasten, die op de hoeve verbleven, door de pokken aangetast.

Zoo groot was de vrees voor deze gruwelijke ziekte, dat geen der burens zich in de besmette woning durfde wagen om de arme kranken te verplegen of hen zelfs maar met een dronk water te laven. Van allen verlaten, onbekwaam el-kander bij te staan, lagen de ongelukkigen langzaam te sterven.

Op eenigen afstand van de hoeve woonde de landbouwer Hodgeman, wiens dochter Saran vernam welke ramp de familie Trost getroffen had.

— En niemand wil die arme kranken verplegen! riep het edel meisje. Dan ga ik! Wat moeten ze vreeselijk lijden!

Haar familieleden trachtten Sarah van dat plan af te brengen. Men sprak over de besmetting, het gevaar, voorspelde haar dood... maar het meisje liet zich niet van haar plan afbrengen.

— Mijn plicht gebied mij te gaan! Zijn niet alle menschen broederen en zusters en zijn dit ijdele woorden? Kunnen die ongelukkigen zonder hulp blijven? Zou dit geen vreeselijke schande zijn voor ons?

Zoo antwoordde Sarah, en ze nam afscheid van de haren en begaf zich naar de hoeve.

Ja, voor de kranken moest haar verschijning wel als die van een engel zijn!

De buren ontvluchtten nog de besmette hoeve. Een achttal dagen na Sarah's aankomst bemerkte men, dat zekeren morgen de rook niet uit den schoorsteen kronkelde.

Dat was een noodlottig teeken...

Zou de liefderijke verpleegster ook op het ziekbed liggen.

Sarah's verwanten, die na de scheiding het meisje nog niet hadden weergezien, voelden zich nu beschaamd en ze begaven zich naar de hoeve... en vonden er zes lijken!

Ook Sarah Hodgeman lag dood neer, geveld door de vreeselijke ziekte. Wat zal er in die laatste uren op de hoeve zijn omgegaan? Hoe zullen de leden der familie Trost hun goede Sarah hebben gedankt? Zij, die haar jong leven offerde voor haar lijdende broederen en zusteren.

De zes dooden werden in hetzelfde graf ter ruste gelegd en de hiervoren besproken zerk dekte die gemeenschappelijke groeve.

In 1830 werd door de vlakte een weg gebaad en het graf zou volgens het opgemaakt plan verstoord worden. Maar de bewoners herinnerden de magistraten aan de edele zelfopoffering van Sarah Hodgeman en het plan werd gewijzigd.

Later wilde men in deze streek een spoorweg aanleggen en weer beschikte het plan over de rustplaats der edele verpleegster en van haar lotgenooten... maar weer ook gingen stemmen op tegen deze heiligschennis en ook nu werden de plannen verijdeld.

De groep boomen, die het graf overschaduwde, verdween, maar de zerk herinnert nog steeds het edel gedrag der heldinne, die vergeten leefde en stierf in de afgelegen vlakte van Billerica.

A. HAN'S KINDERBIBLIOTHEEK.

Voortdurend herdrukken wij vroeger verschenen nummers.

Vraag ze in de boekwinkels of aan de dagblad-verkoopters.

Er zijn steeds veel vroegere boekjes voorradig.

Elke week verschijnt een nieuw.

